

като монтьор във фабриката, в която работеше Илия. Но там условията на труд не бяха съвсем безопасни, не отговаряха на стандартите за охрана на труда. И това, от което всички се притесняваха, се случи. Една прогнила греда от тавана се пропука и полетя към пода. За нещастие в този момент Илия прибираще инструментите си и гредата се стовари върху него. Сунай беше наблизо и се притече пръв. Но Илия вече лежеше на пода с окървавена глава. Мобилизира хората, вдигнаха гредата от тялото му и се обадиха в Бърза помощ. Сега всички стояха и чакаха да разберат нещо за Илия. Някои се молеха на своите богове, други цъкаха с език и благодаряха, че не са били на неговото място.

На Гюла ѝ се искаше Сунай да е до нея. Да я подкрепи в този тежък момент, да я прегърне и погали. Но нямаше как да се случи. Това я правеше още по-нещастна. Вече почти не си спомняше откога не се е смяла. Не си спомняше откога не е минавала по улиците на махалата и не е говорила със съседите за проблемите им. Въпреки протестите на майка ѝ тя смяташе, че всеки заслужава внимание – и просякът, и леката жена. А всички обичаха Гюла. Откъдето минеше, успяваше да насърчи и успокои хората; на всички без изключение се усмихваше и нямаше човек, който да не сподели с нея мъката.

Унесът в мислите ѝ беше прекъснат от лекаря, който се приближи към тях.

– Баща ви като по чудо излезе от комата. Иска да ви види, но първо иска да говори с майка ви.

Сунай не знаеше как да реагира. Искаше му се да е до Гюла, да я притиска в обятията си. За нея би направил всичко. Би дал живота си и повече дори. Но беше решил, ако родителите ѝ не ѝ разрешаха да се оженият, нямаше да ѝ създава неприятности. Обичаше я толкова много, че за него беше достатъчно да знае, че е щастлива. Друго за него не беше важно, беше без значение. Гюла беше смисълът на живота му.

Гюла влезе при баща си. Майка ѝ седеше на стол до него и плачеше. С пресипнал глас баща ѝ я повика да седне до него. Гюла се приближи.

– Дъще моя – промълви Илия, – винаги с майка ти искахме да те направим щастлива, но в стремежа си да те предпазим, направихме непоправимото. Не ти позволихме да бъдеш с човека, когото обичаш и който обича теб! Когато човек се изправи пред лицето на смъртта, тогава много неща и мечти се оказват суета и гонене на вятъра! Забравихме за това, че ти имаш чувства, мечти